

LBRIS

We know
books

JULIA QUINN

BRIDGERTON

IUBIREA
UNUI LIBERTIN

POVESTEA FRANCESCĂI

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

LIBRIS

We know
books

Partea întâi

Martie 1820
Londra, Anglia

Capitolul 1

... N-aș spune că este o perioadă prea veselă, dar nu este nici chiar atât de rău. La urma urmei, există femei, iar acolo unde există femei, mă simt constrâns să fu vesel.

de la Michael Stirling către vărul lui, John,
contele de Kilmartin, trimisă din Regimentul 52 de
Grenadieri Pedestri în timpul războaielor napoleoniene

În viața fiecărui om există un moment de cotitură. Un moment extraordinar, impresionant și atât de evident, încât omul se simte de parcă ar fi primit o lovitură în piept, de parcă ar fi rămas fără suflare și știe, știe negreșit, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, că viața lui nu va mai fi niciodată la fel.

Pentru Michael Stirling, acel moment se întâmplă pentru prima dată atunci când o zări pe Francesca Bridgerton.

Dusese o viață în care alergase după femei, cu un zâmbet gales în colțul gurii, lăsându-se prins în mrejele lor și apoi schimbând atitudinea până când obținea ceea ce își dorea, mângâindu-le, sărutându-le și făcând dragoste cu ele, dar fără să permită vreodată ca inima lui să se implice cu adevărat. Iar după aceea, el o privi pe Francesca Bridgerton și se îndrăgosti atât de repede și iremediabil, încât chiar era aproape o minune că mai reușea să se țină pe picioare.

Totuși, din păcate pentru Michael, numele de familie al Francescăi avea să mai rămână Bridgerton pentru încă 36 de ore; ocazia întâlnirii dintre ei se ivi, în mod lamentabil, odată cu cina organizată pentru a sărbători inevitabila ei nuntă cu vărul lui.

Viața avea felul ei ironic de a face lucrurile, îi plăcea lui Michael să creadă în momentele în care se simțea mai binevoitor.

În momentele în care se simțea mai puțin binevoitor, obișnuia să folosească un cu totul alt adjectiv.

Iar momentele lui, de când se îndrăgostise de soția vărului lui primar, nu erau adesea prea binevoitoare.

O, ascundea totul foarte bine. Nu se cădea să pară evident acest lucru. Altfel, vreun muritor cu o perspicacitate săcâitoare chiar putea să-și dea seama și – Doamne ferește! – să-l întrebe cum îi mai mergea. Și, în timp ce Michael Stirling avea o mândrie mai mult decât justificată când venea vorba de abilitatea lui de a disimula și de a induce în eroare (la urma urmei, sedusese mai multe femei decât ar fi putut vreodată cineva să numere și reușise cumva să facă totul fără să fi fost provocat măcar o singură dată la duel)... Ei bine, adevărul gol-goluț era că nu se mai îndrăgostise niciodată în viața lui și, dacă exista vreo clipă în care un bărbat să-și piardă pe deplin capacitatea de a-și păstra o expresie de față când se confrunta cu asaltul unor întrebări directe, probabil că momentul acela era acum.

Prin urmare, râdea, era foarte vesel și continua să seducă femei, încercând să nu observe că avea tendința să închidă ochii atunci când le avea în patul lui, și nu se mai ducea deloc la biserică, pentru că parcă nu mai avea nici un rost acum să caute măcar să se roage pentru sufletul lui. În plus, biserica parohială de lângă Kilmartin fusese construită în 1432, iar pietrele în ruină sigur nu aveau cum să reziste unei lovituri directe și nimicitoare a fulgerului divin.

Iar dacă Dumnezeu își dorise vreodată să lovească un păcătos, nu putea să găsească pe cineva mai potrivit decât Michael Stirling. Michael Stirling, Păcătosul.

Putea să-și vadă numele scris astfel pe o carte de vizită. Chiar ar fi tipărit-o, deși – era pur și simplu înzestrat cu genul acesta de umor negru – nu era convins că mama lui nu și-ar fi dat duhul pe loc.

Oricât ar fi fost el de ticălos, chiar nu era nevoie să o chinuiască pe femeia care îi dăduse viață.

Era ciudat că nu le văzuse niciodată pe toate celelalte femei ca pe un păcat. Și continua să nu le vadă așa. Desigur, toate fuseseră doritoare; nu puteai să seduci o femeie care nu era doritoare, asta dacă luai seducția în adevăratul sens al cuvântului și erai preocupat să nu o confunzi cu siluirea. Chiar era nevoie ca ele să fie doritoare, iar dacă nu era așa, dacă Michael simțea chiar și cea mai mică urmă de disconfort, făcea stânga împrejur și își vedea de drum. Nu-și scăpa niciodată pasiunile într-atât de sub control încât să nu fie în stare să o ia din loc repejor și cu hotărâre.

Și, pe deasupra, nu sedusese niciodată o fecioară și nu se culcase niciodată cu o femeie căsătorită. Oh, bine, omul trebuia să rămână cinstit cu sine însuși, chiar și atunci când trăia o minciună – se culcase cu femei măritate, nenumărate, dar numai cu cele ai căror soți erau niște canalii, și chiar și atunci, doar dacă femeia în cauză făcuse deja doi moștenitori băieți; trei, în cazul în care unul dintre băieți părea oarecum bolnăvicios.

La urma urmei, omul trebuia să se ghideze după niște reguli de conduită.

Dar ce simțea acum... depășea orice limite ale imaginației. Era absolut inadmisibil. Era singura abatere (ori el avea multe la activ) care avea să-i facă sufletul negru ca smoala sau cel puțin – presupunând că își păstra tăria de caracter ca să nu acționeze conform propriilor dorințe – să-l picteze într-o nuanță foarte închisă. Pentru că ce simțea... ce simțea...

O dorea pe soția vărului lui.

O dorea pe soția lui John.

A lui John.

John, cel care – mii de tunete și fulgere! – era mult mai frate pentru el decât ar fi putut vreodată să fie un frate de sânge. John, a cărui

familie îl primise cu brațele deschise când murise tatăl lui. John, al cărui tată îl crescuse și îl învățase să fie bărbat. John, cu care...

Ah, la naiba, la naiba! Chiar era nevoie să facă una ca asta? Putea sta și o săptămână ca să treacă în revistă toate motivele pentru care va ajunge direct în iad pentru că alesese să se îndrăgostească tocmai de soția lui John. Și nimic nu va schimba vreodată un lucru foarte simplu.

Nu va putea să o aibă.

Nu va putea să o aibă niciodată pe Francesca Bridgerton Stirling.

Dar, se gândi el cu un pufnet în timp ce se lăsă pe spătarul canapelei și își sprijini glezna peste genunchi, urmărindu-i prin salon, râzând, zâmbind și făcându-și ochi dulci unul altuia, chiar mai putea să bea un pahar.

– Cred că da, anunță el și își dădu băutura gata dintr-o înghițitură.

– Ce ai zis, Michael? întrebă John, căci avea, ca întotdeauna, un auz extraordinar, la naiba!

Michael schiță un zâmbet iscusit de fals și își ridică paharul.

– Îmi este doar sete, spuse el, păstrând fațada perfectă a omului căruia îi plăcea viața.

Se aflau la Kilmartin House, în Londra, spre deosebire de Kilmartin (nici House, nici Castle, ci pur și simplu Kilmartin), în Scoția, unde crescuseră băieții, sau cealaltă Kilmartin House, din Edinburgh. Adesea Michael reflecta la faptul că printre strămoșii lor nu existase nici măcar un singur suflet creativ; mai era și o căsuță Kilmartin (dacă puteai să spui că 22 de camere erau o căsuță), Kilmartin Abbey și, firește, Kilmartin Hall. Michael nu avea nici cea mai vagă idee de ce nimeni nu se gândise să dea uneia dintre reședințe numele de familie; după părerea lui, „Stirling House” avea o rezonanță perfect respectabilă. Bănuia că membrii familiei Stirling de pe vremuri, ambițioși – și lipsiți de imaginație – fuseseră atât de îndrăgostiți de noul lor comitat, încât nu fuseseră în stare să se gândească la vreun alt nume pentru nici una dintre proprietățile lor.

El pufni în paharul de whisky. Era o minune că nu bea vreun ceai Kilmartin și nu se așeza pe vreun fotoliu stil Kilmartin. De fapt,

probabil că ar fi făcut exact asta dacă bunica lui ar fi găsit o cale prin care să gestioneze toată situația fără a-și implica familia în comerț. Bătrâna milităroasă fusese atât de mândră, încât ai fi zis că mai degrabă se născuse în sânul familiei Stirling decât să se fi măritat pur și simplu cu unul dintre membrii ei. În ceea ce o privea, contesa de Kilmartin (în persoană) fusese la fel de importantă ca orice alt personaj de rang mai înalt și își exprimase de mai multe ori nemulțumirea când fusese condusă la cină după vreo marchiză sau vreo ducesă parvenită.

Regina, gândi Michael imparțial. Bănuia că bunica lui îngenunchease în fața reginei, dar sigur îi era imposibil să și-o închipuie prezentându-și respectul oricărei alte femei.

Ea ar fi fost de acord cu Francesca Bridgerton. Sigur bunica Stirling ar fi strâmbat din nas la aflarea veștii că tatăl Francescăi fusese un simplu viconte, dar familia Bridgerton era o familie cu o istorie lungă, extraordinar de apreciată și – atunci când se impunea – puternică. În plus, Francesca se ținea dreaptă, se purta cu mândrie, iar simțul umorului îi era viclean și plin de insinuări. Dacă ar fi fost cu cincizeci de ani mai în vârstă și nu ar fi fost nici pe departe atât de atrăgătoare, ar fi fost o însoțitoare excelentă pentru bunica Stirling.

Iar acum Francesca era contesa de Kilmartin, căsătorită cu vărul lui, John, care era cu un an mai tânăr decât el, dar care, în căminul Stirling, fusese tratat întotdeauna cu respectul datorat celui în vârstă; la urma urmei, el era moștenitorul. Tații lor fuseseră gemeni, dar tatăl lui John venise pe lume cu șapte minute înaintea tatălui lui Michael.

Cele mai critice șapte minute din viața lui Michael Stirling și nici măcar nu trăia pe atunci.

– Ce să facem pentru a doua aniversare? întrebă Francesca în timp ce traversă încăperea și se așeză la pian.

– Ce vrei tu, răspunse John.

Francesca se întoarse spre Michael, cu ochii ei de un albastru uluitor, chiar în lumina lumânărilor. Sau poate că el știa pur

și simplu cât erau de albaștri. Părea să viseze în albastru în ultimele zile. Albastru de Francesca, ar trebui să se numească culoarea.

– Michael? spuse ea, tonul ei lăsând să se înțeleagă că își repeta cuvântul.

– Scuze, spuse el și îi trimise zâmbetul strâmb pe care și-l lipsea atât de des pe chip. Nimeni nu îl lua vreodată în serios când zâmbea așa, iar aceasta era întocmai intenția lui. Nu eram atent.

– Ai vreo idee? întrebă ea.

– Pentru?

– Pentru aniversarea noastră.

Dacă ea ar fi avut o săgeată, nici nu ar fi putut să o înfigă mai adânc în inima lui. Dar el ridică pur și simplu din umeri, căci se pricepea de minune să se prefacă.

– Nu este aniversarea mea, îi aminti el.

– Știu, spuse ea.

El nu se uita la ea, dar cuvântul ei răsună de parcă ar fi dat ochii peste cap.

Dar nu îi dăduse. Michael era sigur. Ajunsese să o cunoască pe Francesca îngrozitor de bine în ultimii doi ani și știa că ea nu-și dădea ochii peste cap. Când era sarcastică, ironică sau glumeață, totul i se simțea în voce și în arcuirea stranie a gurii. Nu avea nevoie să își dea ochii peste cap. Te studia cu privirea ei directă, cu buzele care abia se arcuiiau și...

Michael înghiți involuntar, apoi acoperi sunetul cu o gură de băutură. Faptul că își petrecuse atât de mult timp analizând arcuirea în care se desenau buzele soției vărului lui nu era un lucru care să vorbească prea frumos despre el.

– Te asigur, continuă Francesca, trecându-și absent vârful degetelor peste clapele pianului, fără să apese ca să scoată vreun sunet, că știu foarte bine cu cine m-am măritat.

– Sunt sigur că știi, mormăi el.

– Poftim?

– Continuă, spuse el.

Buzele ei se strânsură într-o cută arțăgoasă. O văzuse cu această expresie deseori, de obicei atunci când interacționa cu frații ei.

– Îți ceream sfatul, spuse ea, pentru că tu ești adesea atât de vesel.

– Eu sunt adesea atât de vesel? repetă el, știind că așa îl vedea lumea – la urma urmei, i se spunea Craiul cel Vesel –, dar detesta când auzea cuvântul rostit de buzele ei. Îl făcea să se simtă frivol, lipsit de substanță.

Și apoi se simțea cu atât mai rău pentru că probabil era adevărat.

– Nu ești de acord? întrebă ea.

– Bineînțeles că da, murmură el. Doar că nu sunt obișnuit să mi se ceară sfatul când vine vorba de celebrări aniversare, din moment ce este clar că nu mă pricep deloc la căsătorie.

– Asta nu este deloc clar, spuse ea.

– Ai încurcat-o de data asta, interveni John cu un chicotit, așezându-se la loc pe fotoliul lui, cu exemplarul din *Times* din dimineața aceea.

– N-ai încercat niciodată căsătoria, sublinie Francesca. De unde să știi că nu te pricepi la asta?

Michael reuși să zâmbească.

– Cred că este foarte clar pentru toți cei care mă cunosc. În plus, ce nevoie am? Nu am nici titlu, nici proprietăți...

– Ai proprietăți, interveni John, lăsând să se înțeleagă că continua să asculte din spatele ziarului lui.

– Doar câteva proprietăți, îl corectă Michael, pe care sunt mai mult decât fericit să le las pentru copiii tăi, din moment ce mi-au fost oricum date de John.

Francesca se uită la soțul ei, și Michael știu exact la ce se gândea – că John îi dăduse proprietățile pentru că voia ca el să simtă că avea ceva, un scop, la drept vorbind. Michael nu prea mai avusese nimic de făcut de când ieșise din armată cu câțiva ani în urmă. Și, chiar dacă John nu spusese niciodată acest lucru, Michael știa că se simțea vinovat că nu luptase pentru Anglia pe continent, că rămăsese acasă, în timp ce Michael se confruntase singur cu primejdia.

Dar John fusese moștenitorul unui titlu de conte. Era de datoria lui să se căsătorească, să fie harnic și să se înmulțească. Nimeni nu se așteptase ca el să fie cel care pleca la război.

Michael se întrebese adesea dacă proprietatea oferită – un conac încântător și confortabil, cu douăzeci de acri – era forma de pocăință a lui John. Și era tentat să creadă că și Francesca se întreba același lucru.

Dar ea nu ar fi întrebat niciodată. Francesca înțelegea bărbații cu o claritate remarcabilă – probabil în urma faptului că crescuse cu toți frații pe care îi avea. Francesca știa exact ce nu trebuia să fie întrebat un bărbat.

Ceea ce îl făcea întotdeauna pe Michael să fie puțin îngrijorat. Credea că își ascundea bine sentimentele, dar dacă ea știa? Desigur, nu ar fi vorbit niciodată despre asta, nici măcar nu ar fi făcut vreo aluzie la asta. Bănuia mai curând că, în mod ironic, semănau din punctul acela de vedere; dacă Francesca bănuia că el era îndrăgostit de ea, nu ar fi acceptat *niciodată* să-și schimbe în vreun fel comportamentul.

– Cred că ar trebui să vă duceți la Kilmartin, spuse brusc Michael.

– În Scoția? întrebă Francesca, apăsând ușor pe bemolul pianului. Acum că sezonul este atât de aproape?

Michael se ridică, simțind dintr-odată o nevoie urgentă de a pleca. Oricum nu ar fi trebuit să vină.

– De ce nu? întrebă el, pe un ton nepăsător. Ție îți place la nebulie acolo. Lui John îi place la nebulie acolo. Nu este o călătorie chiar atât de lungă dacă aveți arcuri bune la trăsură.

– Vii cu noi? îl întrebă John.

– Nu cred, răspunse Michael tăios.

De parcă și-ar fi dorit să participe la aniversarea lor. La drept vorbind, tot ce ar fi făcut ar fi fost să-i amintească de ceea ce nu va putea să aibă niciodată. Ceea ce i-ar fi amintit mai apoi de vină. Sau ar fi amplificat-o. Amintirile erau absolut inutile; trăia cu ele în fiecare zi.

Să nu râvnești la soția vărului tău.

Probabil Moise uitase să scrie această poruncă.

– Am multe de făcut aici, spuse Michael.

– Da? întrebă Francesca, iar ochii i se aprinseră de interes. Ce anume?

– O, știi tu, spuse el ironic, toate lucrurile alea pe care trebuie să le fac ca să mă pregătesc pentru o viață condusă de desfrânare și lipsită de un țel.

Francesca se ridică.

Doamne, se ridică și se îndreptă spre el. Așa era cel mai rău... când ea chiar îl atingea.

Îi puse mâna pe braț. Michael se chinui din răspuțeri să nu tresară.

– Mi-aș dori să nu vorbești așa, spuse ea.

Michael se uită pe lângă umărul ei spre John, care își ridicase ziarul suficient încât să pretindă că nu ascultă.

– Adică ar trebui să devin proiectul tău? întrebă Michael, cu o ușoară notă de malițiozitate în glas.

Ea se trase înapoi.

– Nouă ne pasă de tine.

Nouă. *Nouă*. Nu *mie*, nu lui. *Nouă*. Nouă. O aluzie subtilă a faptului că făceau parte dintr-o unitate. John și Francesca. Lord și Lady Kilmartin. Bineînțeles, nu aceea îi fusese intenția, dar așa sunase pentru el.

– Și mie îmi pasă de tine, spuse Michael, așteptând ca o invazie de lăcuste să se dezlănțuie prin încăpere.

– Știi, zise ea, fără să țină seama de durerea lui. Nici nu mi-aș fi putut dori vreodată un văr mai bun. Dar vreau să fii fericit.

Michael aruncă o privire spre John, cu un aer care îi transmitea limpede un „Salvează-mă“.

John renunță la pretenția că se ocupa cu cititul și puse deoparte ziarul.

– Francesca, draga mea, Michael este un om în toată firea. O să-și găsească fericirea așa cum consideră de cuviință. Când o să considere de cuviință.

Buzele Francescăi se strânseseră, și Michael își dădu seama că era iritată. Nu-i plăcea să-i stea cineva în cale și, cu siguranță, nu era deloc încântată când nu putea să aranjeze lumea – și oamenii din ea – după bunul-plac.

– Ar trebui să ți-o prezint pe sora mea, spuse ea.

Doamne sfinte!

– Am cunoscut-o pe sora ta, spuse Michael repede. De fapt, le-am cunoscut pe toate. Chiar și pe cea ținută încă în ham.

– Nu este ți... Ea se opri brusc, scrâșnind din dinți. Recunosc că Hyacinth nu este potrivită, dar Eloise este...

– Nu mă însor cu Eloise, replică Michael tăios.

– N-am zis că trebuie să te însori cu ea, spuse Francesca. Danseză numai cu ea o dată sau de două ori.

– Am dansat, îi aminti el. Și este singurul lucru pe care o să-l fac.

– Dar...

– Francesca, spuse John.

Vocea lui răsună cu blândețe, dar mesajul era clar. „Încetează!”

Michael ar fi putut chiar să îi dea un sărut pe frunte pentru intervenția salvatoare. Desigur, probabil că John credea că își scutește vărul de sâcăiala inutilă a unei femei; nu avea cum să știe care era adevărul – că Michael încerca să calculeze câtă vină putea să te încerce când erai îndrăgostit de soția vărului tău și de sora soției.

Doamne, Dumnezeule, să se însoare cu Eloise Bridgerton! Oare căuta Francesca să-l omoare?

– Ar trebui să ieșim toți la o plimbare, spuse Francesca dintr-odată.

Michael aruncă o privire pe fereastră. Ultimele rămășițe ale zilei dispăruseră de pe cer.

– Nu este cam târziu pentru asta? întrebă el.

– Nu când te însoțesc doi bărbați puternici, spuse ea și, în plus, străzile din Mayfair sunt luminate bine. O să fim în perfectă siguranță. Se întoarse spre soțul ei. Ce zici, dragul meu?

– Am o întâlnire astă-seară, spuse John, verificându-și ceasul de buzunar, dar ar trebui să te duci la plimbare cu Michael.

O dovadă în plus că John nu avea nici cea mai vagă idee despre sentimentele lui Michael.

– Voi doi vă distrați mereu atât de bine împreună, adăugă John.

Francesca se întoarse spre Michael și zâmbi, strecurându-se cu încă un centimetru în adâncul inimii lui.

– Mergem? întrebă ea. Am nevoie disperată de o gură aer proaspăt acum că s-a oprit ploaia. Și trebuie să recunosc că m-am simțit foarte ciudat toată ziua.

– Bineînțeles, răspunse Michael, din moment ce știau cu toții că nu el nu avea nici o întâlnire în program.

Viața lui era un exercițiu de desfrânare atent cultivată.

În plus, nu era în stare să-i reziste. Știa că trebuia să păstreze distanța, știa că nu trebuia să-și permită niciodată să se regăsească singur în compania ei. Nu va fi niciodată în stare să acționeze în acord cu propriile dorințe, dar serios, chiar trebuia să se supună unei asemenea agonii? Își va încheia ziua singur în pat, sfâșiat de vină și dorință, în măsuri aproape egale.

Dar când ea îi zâmbi, el nu reuși să-i spună nu. Și sigur nu era îndeajuns de puternic încât să-și refuze o oră petrecută în prezența ei.

Pentru că prezența ei era tot ceea ce avea să obțină vreodată. Nu va exista niciodată un sărut, niciodată o privire sau o atingere pline de înțeles. Nu vor exista nici șoapte de dragoste, nici gemete de pasiune.

Tot ce putea să aibă erau zâmbetul și compania ei, și el, ca un idiot demn de milă, era dispus să le accepte.

– Dă-mi doar o clipă, spuse ea, oprindu-se în pragul ușii. Trebuie să-mi iau haina.

– Grăbește-te, spuse John. Este deja trecut de șapte.

– O să fiu foarte în siguranță cu Michael, care o să mă protejeze, zise ea cu un zâmbet voios, dar nu-ți face griji, o să mă mișc repede. Și apoi îi trimise soțului ei un surâs malițios. Eu mă mișc întotdeauna repede.

Michael își întoarse privirea, în timp ce vărul lui se înroși la propriu. Doamne, dar chiar nu-și dorea să afle sensul ascuns în spatele